

Programma van de Communistische Partij van Griekenland

Aangenomen door het XVe Congres - mei 1996

Marxistische Studies Nr.40, 1997

Inleiding

De stichting van de Communistische Partij van Griekenland (CPG) in 1918 werd bespoedigd door de Grote Socialistische Oktoberrevolutie. Zij was het product van de groei van de arbeidersbeweging in Griekenland en van het verwerven van de theorie van het wetenschappelijk socialisme.

De communistische voorhoede, het klassenbewuste en georganiseerde deel van de arbeidersklasse, heeft als uiteindelijk doel het omverwerpen van het kapitalisme en de opbouw van het socialisme en het communisme.

De CPG wordt geleid door de algemene theorie van het marxisme-leninisme. Ze streeft ernaar deze theorie te assimileren en creatief te ontwikkelen door de ervaringen te gebruiken van de arbeiders- en volksbewegingen.

Decennia van ervaringen opgedaan door de internationale communistische beweging en door de CPG bewijzen dat de arbeidersklasse haar historische zending niet kan uitvoeren tenzij ze kan beschikken over een sterke, goed georganiseerde en theoretisch onderbouwde partij, een nieuwe soort partij.

De CPG blijft trouw aan de principes van het proletarisch internationalisme, de internationale solidariteit en de samenwerking met de werkers van de gehele wereld; ze volbrengt consequent haar internationalistische verplichtingen. Ze neemt deel aan de strijd voor de heropbouw, de eenheid en de versterking van de internationale communistische en socialistische beweging.

Vanaf haar stichting heeft de CPG de USSR, het socialistisch systeem in Europa en de andere socialistische landen standvastig verdedigd. Ze nam deel aan de Communistische Internationale en de daarop volgende pogingen van de internationale communistische beweging om een gemeenschappelijke strategie tegen het imperialisme te ontwikkelen. Ze drukte haar solidariteit uit met de strijd van de werkende bevolking over de hele wereld en met de volkeren die strijden voor nationale bevrijding, democratie en socialisme. De CPG heeft op haar beurt, in kritieke en moeilijke periodes van haar strijd, internationale solidariteit en steun ontvangen van de communistische en socialistische beweging.

De CPG, een fundamenteel patriottische partij, is de authentieke en waardige erfgenaam van de nationale, democratische en revolutionaire tradities van het Griekse volk. Ze strijdt

tegen iedere uiting van fascisme, nationalisme, chauvinisme en racisme. Ze verdedigt ook de rechten van minderheden en migranten.

In haar geschiedenis heeft de CPG haar strijd voor het socialisme gekoppeld aan de strijd voor nationale onafhankelijkheid en democratie, voor een Griekenland los van imperialistische, economische, politieke en militaire organisaties. Zij heeft steeds de theorie van Griekenland als het “zwakke broertje” verworpen. Ze bewees dat het Griekse volk op de eerste plaats kan steunen op de eigen materiële en intellectuele kracht. De communisten streden in de eerste rijen gedurende de heroïsche periode van de Nationale Weerstand en in de strijd van het Democratisch Leger.

Gedurende haar heldhaftige 78-jarige geschiedenis streed ze tegen de opvattingen van klassensamenwerking tussen de klasse van de uitbuiters en die van de uitgebuiten. Onder moeilijke omstandigheden was de internationale toch in staat haar revolutionair karakter te behouden. Door zelfkritiek streed ze tegen en rekende ze af met de gevolgen van fouten en afwijkingen die zich voordeden gedurende haar lange en veelbewogen geschiedenis.

De CPG strijdt tegen imperialistische oorlogen en verdedigt de vredelievende coëxistentie tussen de volkeren. De oorlogsdreiging zal blijven dreigen zolang het imperialisme, de oorzaak van alle oorlogen, blijft bestaan. De strijd voor de verdediging van de vrede is onlosmakelijk verbonden met de anti-imperialistische strijd en de strijd voor het socialisme.

De CPG is een fundamenteel democratische partij. In haar geschiedenis heeft ze bewezen dat ze een niet aflatende verdedigster was van de democratische, burgerlijke en syndicale rechten van het volk. Haar organisatie, principes en werking, haar band met de massa 's, haar erkenning van de revolutionaire rol van de arbeidersklasse en andere volksbewegingen leveren een afdoend bewijs van haar democratisch karakter.

De CPG heeft bewezen dat ze een consequente en standvastige verdedigster is van de cultuur van het Griekse volk. Ze streed tegen obscurantisme en hypocrisie, ze streed voor een werkelijk humanistisch en wetenschappelijk gefundeerd onderwijs voor het volk. Ze heeft steeds de inspanningen en het wetenschappelijk werk van de progressieve intelligentsia gesteund; ze heeft de intellectuelen steeds een rol laten spelen in de arbeidersstrijd, in de bevrijdingsstrijd en in de strijd voor democratie.

Vanaf haar stichting stond de CPG achter de jeugd. Ze was bezorgd over en begaan met haar problemen en haar toekomst. Ze gaat verder met haar vertrouwen te schenken aan de jonge generatie en rekent op haar bekwaamheid om bij te dragen tot een socialistische toekomst. In haar gehele geschiedenis heeft de jeugd bewezen een essentiële rol te spelen in de Griekse maatschappij.

Het Programma van de CPG beschrijft in grote lijnen haar algemene strategie voor het socialisme en haar voornaamste taken in de klassenstrijd.

1. De huidige wereld: we leven in het tijdperk van de overgang van het kapitalisme naar het socialisme

Belangrijke veranderingen hebben plaatsgegrepen in de kapitalistische maatschappij in de twintigste eeuw. Het imperialisme, het hoogste stadium van het kapitalisme, kwam tot stand. Monopolies werden gevormd en speelden een beslissende rol in het economisch en politiek leven; dat leidde tot stagnatie en corruptie. Bankiers- en industrieel kapitaal versmolten. Het financierskapitaal en de financiële oligarchie ontstonden. Export van kapitaal nam in verhouding tot de export van goederen, een steeds grotere plaats in. Internationale kapitalistische monopolies werden gevormd om de wereld te verdelen onder de belangrijkste kapitalistische landen. Zo kwam het staatsmonopoliekapitalisme tot stand.

Op de drempel van de 21e eeuw worden de internationale ontwikkelingen gekenmerkt door een barbaarse en onmenselijke poging van het imperialisme om een nieuwe wereldorde aan de mensheid op te dringen. De mensheid kent een beroerde tijd door de agressieve, imperialistische noodzaak om te overheersen en te onderwerpen. Dit blijkt nog duidelijker na de contrarevolutie in de socialistische landen van Europa en de negatieve veranderingen in de internationale machtsverhoudingen. De voortdurende, openlijke interventies en de concurrentie onder de imperialistische krachten voor de verdeling van de markten, leiden tot nieuwe banden van afhankelijkheid en onderwerping voor sommige landen. Nieuwe brandhaarden, plaatselijke oorlogen en moorddadige acties door de zogenaamde vredesmissies van de NAVO of andere multinationale organisaties zijn hiervan het kenmerk. De activiteiten van de monopolies gaan vergezeld van een ongekennde aanval tegen de rechten van de werkende bevolking, tegen de syndicale en sociale verworvenheden en van een rooftocht van de natuurlijke rijkdommen van de planeet.

Een klein aantal ontwikkelde kapitalistische landen controleren en exploiteren het grootste deel van de rijkdommen van de aarde. De VSA speelt hierin de leidende rol; zij is de belangrijkste promotor van de nieuwe wereldorde. Dezelfde krachten controleren de Verenigde Naties. De verandering van de VN in een agentschap voor hun internationale machinaties betekent een flagrante schending van haar oorspronkelijke principes en doelstellingen. De NAVO is de waakhond en de politieagent van de nieuwe wereldorde geworden. De rol en de verantwoordelijkheden van een aantal imperialistische organisaties en clubs zijn belangrijker geworden. We hebben het hier over de Wereldhandelsorganisatie (WTO, de voormalige GATT), het Internationaal Muntfonds (IMF), de Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling (OESO), de Noord-Amerikaanse Vrijhandelsorganisatie (NAFTA) en de Europese Unie (EU). Zij hebben tot doel om de werkelijke verlangens naar internationalisering ondergeschikt te maken aan de plannen en doelen van de multinationale ondernemingen. De voormalige

socialistische landen van Europa werden omgevormd tot een gebied van keiharde imperialistische concurrentie. Hun bevolking is nu het slachtoffer van een onmenselijk kapitalistisch herstel en uitbuiting. Rond deze toonaangevende landen in het internationale imperialistische systeem vormt er zich een tweede groep van landen. Deze plaatselijke oligarchieën proberen de rol te spelen van regionale chef en tussenpersoon met als doel hun positie te versterken en zo een deel van de superwinsten binnen te rijden.

Alhoewel de omstandigheden gunstig zijn voor het internationaal imperialisme, worden zijn fundamentele en onopgeloste tegenstellingen scherper en talrijker. Acties van internationale kapitalistische organisaties en MNO's veroorzaken een steeds dieper wordende en scherpere tegenstelling tussen de sociale productiewijze en de kapitalistische toeëigening van de producten.

Steeds sterkere imperialistische afspraken tussen staten vergroten de ongelijkheid in de internationale verdeling van arbeid en ontwikkeling. De volkeren zijn het slachtoffer van de concurrentie tussen de drie grootste kapitalistische blokken: de Noord-Amerikaanse Vrijhandelsorganisatie (NAFTA), de Europese Unie (EU) en de Organisatie voor Economische Samenwerking van Azië en de Stille Oceaan (APEC) en de belangrijkste imperialistische landen die er deel van uit maken, met het doel markten en invloedssferen te controleren en te herverdelen.

De militarisering van de internationale betrekkingen en de wapenwedloop, tezamen met de verscherpte tegenstellingen binnen het imperialisme en de heropleving van nationalisme en chauvinisme brengen geweld en oorlog voort. Op die manier vergroten de instabiliteit en de risico's op een veralgemeend militair conflict.

De algemene crisis van het kapitalisme gaat verder. De relatieve en absolute armoede van grote delen van de werkende klasse en andere lagen van de bevolking vergroot. Nieuwe regio's van armoede ontstaan. Migratiegolven worden frequenter. De problemen van werkloosheid, armoede, woningnood, de toename van de zwarte economie, misdaad, sociale ziekten, de verspreiding van drugs, prostitutie, en de marginalisering van brede lagen van sociale groepen hebben een enorme vlucht genomen, zelfs in het hart van de kapitalistische wereld. De morele crisis, de manipulering van de massamedia, de commercialisering van kennis en cultuur en de grootschalige vernietiging van het milieu zijn nog sterkere kenmerken van het hedendaagse kapitalisme. Racisme en vreemdelingenhaat worden systematisch gecultiveerd. Dat gaat samen met de verspreiding van het irrationalisme, de heropleving van allerlei soorten mystieke bewegingen en religieus fanatisme. Neofascistische en nationalistische partijen en organisaties komen terug te voorschijn en worden actief. Een duidelijke reactionaire politieke trend tekent zich af. Repressie door de staat, beperking van individuele en collectieve rechten en openlijke inmenging van de geheime diensten en andere organisaties van de imperialistische staat zijn er de kenmerken van. Parasitisme en corruptie tieren welig. De contra-productieve activiteiten van het transnationaal kapitaal

worden steeds sterker. De groei van de productiekrachten door het gebruik van nieuwe technologieën gaat gepaard met de massale vernietiging van anderen. Vooruitgang in wetenschap en cultuur wordt vandaag verstikt door het kapitalisme. Nooit eerder heeft de mensheid zo'n mogelijkheden tot welvaart en vrijheid gehad maar zij is de slaaf van uitbuiting en armoede.

De hele sociale realiteit toont de noodzaak voor de werkers een antwoord te formuleren op steeds groter wordend dilemma. Ofwel onderwerpen zij zich en aanvaarden zij de steeds verslechterende levensomstandigheden, met achteruitgang en obscurantisme. Ofwel verzetten zij zich tegen de overheersende kapitalistische keuzen, tegen het imperialisme en de monopolies en vechten zij om deze overheersing en macht omver te werpen en het socialisme op te bouwen.

Het kapitalisme is historisch gezien voorbijgestreefd. De noodzaak en de actualiteit van het socialisme worden opnieuw duidelijk zoals ook de ontembare vitaliteit van het marxisme-leninisme. Deze wetenschappelijke theorie bewijst eens te meer haar algemene geldigheid, haar onvervangbare rol als theoretisch instrument om revolutionaire veranderingen in de maatschappij te analyseren, te begrijpen en tot stand te brengen.

De contrarevolutionaire omwentelingen hebben het karakter van ons tijdperk niet veranderd. De huidige fase waarin de internationale revolutionaire beweging een stap moet terug zetten, is voorlopig. Een nieuwe opkomende fase tekent zich reeds af in de steeds scherper wordende klassenstrijd, in het verzet van de internationale arbeidersklasse en in de nieuwe fenomenen van klassenbewustzijn en militantisme. De 21e eeuw zal er een zijn waarin de revolutionaire krachten zich zullen hergroeperen om het offensief van het kapitalisme af te slaan en een beslissende tegenaanval in te zetten. Deze eeuw zal getuige zijn van een wereldwijde revolutionaire beweging en van een aantal nieuwe sociale revoluties.

De moderne revolutionaire en anti-imperialistische beweging

Over de hele wereld breiden de rangen van de arbeidersklasse zich uit. Nieuwe landen en volkeren die lijden onder de afhankelijkheid en de wrede uitbuiting van de MNO's worden steeds talrijker en hebben zo, objectief gezien, een plaats in de grote anti-imperialistische strijd die de weg zal openen naar het socialisme. Het recht van elk volk zelf te beslissen over zijn ontwikkelingsweg en op voet van gelijkheid deel te nemen aan de internationale arbeidsverdeling, is synoniem voor de strijd tegen de imperialistische centra, de kapitalistische organisaties en hun verschillende internationale mechanismen. Deze strijd is integraal verbonden met de noodzaak voor socialistische veranderingen en zij stelt juist op dringende wijze dit onderwerp aan de orde.

De hergroepering en de strijd tegen de nieuwe imperialistische wereldorde zijn vandaag de belangrijkste elementen van het moderne revolutionaire proces. Dit is de weg voor de

internationale werkende klasse en de volkeren om hun vroeger behaalde verworvenheden en rechten te verdedigen, om een positieve verandering te bewerkstelligen in de internationale krachtsverhoudingen en om de voorwaarden te scheppen voor een nieuwe vooruitgang en overwinning van de revolutionaire beweging.

Daarom zullen de volgende bewegingen objectief samenkomen:

- De revolutionaire arbeidersbeweging in de kapitalistische landen.
- De landen die het socialisme aan het opbouwen zijn en onder bijzonder moeilijke omstandigheden, veroorzaakt door het internationaal kapitaal.
- De anti-imperialistische bewegingen in de landen die onderdrukt worden door de imperialistische centra.

Gemeenschappelijke actie van deze krachten kan de straffeloosheid en het expansionisme van het imperialisme bevechten.

Een beslissende rol kan en moet gespeeld worden door de internationale communistische beweging. De strijd tegen het imperialisme en voor het socialisme kan geen belangrijke en krachtige resultaten behalen indien de communistische beweging organisatorisch en ideologisch verdeeld is. De heropbouw van de internationale communistische beweging en de verrijzenis uit haar huidige crisis en achteruitgang, het herstel van haar eenheid op marxistisch-leninistische basis, haar proletarisch internationalisme en haar eengemaakte strategie en praktijk zijn de dringendste taken die vereist zijn in de huidige strijd tegen het eendrachtig internationaal kapitaal. Coördinatie, gemeenschappelijke actie, dialoog en discussie over haar ideologische identiteit zijn hoogstnodig om een moderne anti-imperialistische en revolutionaire strijd te ontwikkelen. Dit proces is onlosmakelijk verbonden met de vastberaden strijd tegen en het verwerpen van reformistische en opportunistische standpunten en van de verschillende theorieën die tot doel hebben de arbeidersklasse te recupereren en te manipuleren.

De CPG zal hiervoor opkomen en al haar krachten inzetten. Zij zal die initiatieven steunen die in deze richting gaan. Zij zal verder eigen initiatieven ontwikkelen, vooral dan wat betreft de coördinatie en de gemeenschappelijke actie tegen de nieuwe wereldorde in de Balkan, Europa en het Middellandse Zeegebied.

2. Griekenland onder het imperialistisch systeem

Het Grieks kapitalisme bevindt zich in de laatste fase van zijn ontwikkeling, dat wil zeggen op het niveau van het staatsmonopoliekapitalisme. In ons land zijn de materiële voorwaarden aanwezig voor een socialistische revolutie. Dat kunnen we afleiden uit de ontwikkelingsgraad van het Grieks kapitalisme en zijn tegenstellingen.

Griekenland bevindt zich in een afhankelijke tussenpositie binnen het wereldimperialisme. Hiervoor bestaan er historische redenen: het trage en moeilijke begin

van het kapitalisme in Griekenland dat tot stand kwam onder de directe economische, politieke en militaire inmenging van machtige kapitalistische staten en in afhankelijkheid van buitenlands kapitaal. Het monopoliekapitalisme verscheen in Griekenland later dan in de ontwikkelde kapitalistische landen en na de verschijning van het internationaal imperialistisch systeem; daardoor bleef het steken op een relatief lage materiële en technische basis. In de periode na de dictatuur ontwikkelde het staatsmonopoliekapitalisme zich verder en groeide de afhankelijkheid van het buitenlands monopoliekapitaal en imperialisme. Gedurende recente decennia, vooral in de jaren 1980, paste Griekenland zich door haar deelname aan internationale akkoorden tussen staten structureel meer aan aan het imperialistisch systeem binnen het kader van de Europese Gemeenschap (nu de Europese Unie) en de NAVO.

Met het Verdrag van Maastricht ging de interventie van het imperialistisch centrum van de Europese Unie nog een stap verder. Naast de statutaire mogelijkheid om economisch in te grijpen werd nu ook de mogelijkheid geschapen om zich te mengen in het politieke en het militaire beleid en op de terreinen van de buitenlandse politiek en de zogenaamde binnenlandse veiligheid.

Het internationale monopoliekapitaal controleert de Griekse economie en de belangrijkste sectoren. De MNO's en de nieuwe monopolies hebben terrein gewonnen. Ze zijn nog dieper binnengedrongen en spelen een directe rol in sectoren die bijdragen tot de vorming van het politiek gedrag en het sociaal bewustzijn van de werkende klasse en het volk. De banden tussen het Grieks kapitaal en de belangen van het internationaal monopoliekapitaal werden zo nog nauwer aangehaald. De overheersende trend is de onderlinge verbondenheid tussen het plaatselijk kapitaal en zijn inpassing in een meer algemene planning. De algemene trend van betrokkenheid verandert niets aan het feit dat bepaalde delen van het plaatselijk kapitaal rake klappen hebben gekregen van de MNO's.

De Griekse oligarchie heeft nauwe banden met de drie imperialistische centra. Griekenlands lidmaatschap van de Europese Unie vermindert geenszins de dominante rol van de Verenigde Staten, vooral dan op politiek en militair gebied. In de huidige omstandigheden tracht de lokale oligarchie de rol van bemiddelaar te spelen tussen de Europese Unie en de NAVO enerzijds en de Balkanlanden en het Middellandse Zeegebied anderzijds. Ze tracht haar economische, politieke en militaire aanwezigheid in deze regio te versterken. Deze ambities maken haar een gewillig werktuig in de handen van het imperialistisch expansionisme. Tegelijkertijd komt ze zo meer in conflict met gelijkaardige ambities en expansionistische plannen van de Turkse oligarchie; zo verscherpt ze de wedijver en de problemen tussen beide landen. De belangrijkste imperialistische krachten krijgen zo meer mogelijkheden om te interveniëren en voordelen te halen uit deze naijver.

Door zich af te stemmen op dit imperialistisch systeem heeft Griekenland de opgelegde herstructureringen doorgevoerd en past het zijn economie aan; het ontwikkelt vooral een dienstensector.

De basis van de Griekse industriële productie verkleint terwijl verschijnselen als faillissementen, overnames en fusies steeds meer voorkomen. De landbouweconomie heeft reeds een fatale klap moeten incasseren. Waardevolle productiekrachten worden vernietigd. De kloof die Griekenland scheidt van de ontwikkelde kapitalistische landen wordt steeds breder. Deze ongunstige ontwikkelingen betekenen een zware last voor de bevolking; ze worden nog verscherpt door de politiek van privatiseringen, het zogenaamde “minder staat” en de deregulering van de markt. Deze politiek is in feite het resultaat van de reguleringen van de moderne staatsmonopolies in het voordeel van het grootkapitaal. Productiesectoren van de kapitalistische staat worden overhandigd aan het privé-kapitaal dat de uitbuiting ervan nog opvoert. De samenwerking tussen de staat en de monopolies gaat in stijgende lijn. Het noodzakelijk kader en de voorwaarden worden geschapen om vrij spel te geven aan de monopolies om de bevolking nog meer uit te buiten en de natuurlijke rijkdommen van het land nog gemakkelijker te kunnen plunderen. De rol van de kapitalistische staat is nog toegenomen: zij herverdeelt de geproduceerde rijkdom in het voordeel van de oligarchie en zij onderdrukt en manipuleert massabewegingen. De moderne staat is een transmissiesysteem geworden voor de toepassing van de transnationale besluiten en reguleringen van de Europese Unie en andere imperialistische organisaties en agentschappen.

De werkloosheid blijft maar stijgen, vooral onder jongeren en vrouwen. De levensomstandigheden van de werkende mensen verslechteren steeds meer door de strenge bezuinigingsmaatregelen en de reactionaire veranderingen die opgeld maken in de arbeidsverhoudingen die gebaseerd zijn op Het Witboek. De sociale zekerheid, het openbaar onderwijs, de gezondheidszorg en de sociale zekerheid worden voortdurend aangevallen en afgebroken. Het levensniveau van grote bevolkingsgroepen, vooral dan van de arbeidersklasse, gaat stelselmatig achteruit. Ongerustheid en onzekerheid over toekomst worden alsmaar groter.

Er zijn ook veranderingen opgetreden in het Bruto Nationaal Product (BNP). Gedurende de laatste vijftien jaar is het percentage van de diensten hierin verhoogd en dan vooral van de parasitaire diensten. Het aandeel van de industrie, de fabrieken en de landbouweconomie daarentegen verkleinde.

Ook de klassensamenstelling van de Griekse maatschappij heeft zich gewijzigd. Het aantal economisch actieven is toegenomen. Het aantal wedde- en loontrekkenden is eveneens vermeerderd net als hun procentueel aandeel in de economisch actieve bevolking.

De arbeidersklasse, de belangrijkste productiekracht, is zowel in absolute als in relatieve cijfers gestegen. Ze concentreert zich nu meer in de handels- en dienstensector. Het

percentage van het fabrieksproletariaat is gedaald. Er is ook een betekenisvolle toename van het aantal buitenlandse werknemers. In sommige streken merkt men opnieuw een tendens van migratie naar Europese landen. De klassenverschillen onder de boeren zijn nog groter geworden en het aantal boeren daalt gestaag. De stedelijke bevolking is toegenomen zowel in aantal als in percent van de economisch actieven. Het procentueel aandeel van de burgerij als klasse is gedaald.

In de 22 jaren na het kolonelsregime werden de twee verschillende wegen duidelijk die de Griekse maatschappij kon inslaan:

- De weg die de belangen dient van de MNO's en de kapitalisten ten koste van het volk; de weg van aanpassing en onderwerping aan het anti-arbeiders -en antivolkse beleid van de Europese Unie en de NAVO.
- De weg van een strijdfrent tegen het imperialisme en het monopoliekapitaal, waardoor perspectieven worden geopend voor de arbeidersklasse, de lagere en de middenklassen in de steden en op het platte land, en voor de jongeren.

Er bestaat geen derde weg. Ofwel dient men de monopolies, het imperialisme en het kapitalistisch systeem, ofwel dient men het volk en zal men kunnen uitkijken naar het socialisme.

3. Het karakter van de revolutie. Het anti-imperialistisch, antimonopolistisch en democratisch strijdfrent en de overgang naar het socialisme

Het Griekse volk zal bevrijd worden van de ketens en de gevolgen van de kapitalistische uitbuiting en de imperialistische onderdrukking en afhankelijkheid wanneer de werkende klasse en haar bondgenoten de socialistische revolutie zullen doorvoeren om het socialisme en het communisme te vestigen. De binnenlandse ontwikkelingen die plaats grepen in Griekenland en de veranderingen in zijn positie binnen het imperialistisch systeem gedurende de jaren '80 en de eerste helft van de jaren '90 droegen er toe bij om gunstiger voorwaarden te creëren om het socialisme tot stand te brengen. Vandaag, in het tijdperk van de overgang van het kapitalisme naar het socialisme, moet de klassenstrijd toegespitst worden op de oplossing van de voornaamste tegenstelling, de tegenstelling tussen kapitaal en arbeid. De revolutionaire verandering in Griekenland zal socialistisch zijn.

De arbeidersklasse, de semi-proletariërs, de arme boeren en de meest onderdrukte lagen van de stedelijke kleinburgerij zullen de drijvende en leidende krachten zijn van de socialistische revolutie. De jongeren zullen een actieve rol spelen in de strijd voor het socialisme. De CPG ontwikkelt activiteiten om ook andere delen van de middenklasse te overtuigen dat haar belangen op lange termijn niet zullen gediend worden door de instandhouding van het kapitalisme. Het is duidelijk dat ze zich moeten scharen aan de kant van de krachten die strijden voor een socialistische verandering. Zelfs de neutraliteit van deze bevolkingslagen zal bijdragen tot een overgang naar het socialisme.

Gedurende het proces van de opbouw van het socialisme, zullen illusies over het kapitalisme en vooroordelen over het socialisme verdwijnen.

Ongunstige internationale ontwikkelingen, zoals de nauwere banden van Griekenland met imperialistische organisaties en hun plannen versterken de invloed van de internationale factor op het verloop en het succes voor de socialistische strijd in een afzonderlijk land.

De interactie tussen het nationale en het internationale kan het feit niet weerleggen dat de binnenlandse tegenstellingen en voorwaarden een hoofdrol spelen in het revolutionair proces. De revolutionaire volksbeweging in elk land moet haar strijd ontwikkelen om het socialisme te bevorderen; zo levert ze haar eigen bijdrage aan de internationale samenwerking van alle krachten.

De arbeidersbeweging in Griekenland moet alle gelegenheden, gunstig voor de overgang naar het socialisme, bestuderen, op voorhand inschatten en er gebruik van maken. Ze moet voordeel trekken uit gunstige, positieve internationale ontwikkelingen maar ze moet ook haar actie aanpassen met het oog op een lange revolutionaire strijd. In elke fase moet er een politiek gevoerd worden die de strijdbaarheid van de arbeidersklasse en de volkskrachten versterkt en die uiteindelijk het probleem van de macht zal oplossen.

Meer dan ooit moet de CPG strijden voor de vorming en de ontwikkeling van de subjectieve factor voor de socialistische revolutie.

De anti-imperialistische, antimonopolistische democratische strijd zal een aanzienlijk deel van de bevolking verzamelen om weerstand te bieden en om haar belangen te verdedigen tegen de agressie van het grootkapitaal. Zo zal de krachtsverhouding zich wijzigen en onder bepaalde omstandigheden de overgang naar het socialisme versnellen en realiseren. Nog meer dan in de voorbije jaren is deze strijd organisch verbonden met de strijd om het kapitalisme omver te werpen. Deze strijd veroorzaakt barsten in de fundamenten van het kapitalistisch bolwerk. Hij zal voor de arbeidersklasse en haar bondgenoten de noodzakelijke voorwaarden scheppen om de politieke macht te veroveren.

Het creëren van de voorwaarden voor een socialistische, revolutionaire verandering zal niet het resultaat zijn van één enkele actie, maar van een proces gekenmerkt door hoogten en laagten. Dit zal gebeuren in verschillende fasen, met veranderingen en omwentelingen bepaald door de krachtsverhoudingen, door de bereidheid en de wil van een grote meerderheid van de arbeidersklasse en andere lagen van de bevolking. Even belangrijk zijn de ideologische, politieke en organisatorische voorbereiding en de kracht en de paraatheid van de CPG, en natuurlijk ook de intensiteit waarmee de socialistische en communistische idealen terug tot leven zijn gebracht.

Ofschoon de CPG deelneemt aan en werkt voor de ontwikkeling van de eenheid en de strijdlust van het anti-imperialistisch, antimonopolistisch democratisch front, behoudt ze toch tezelfdertijd haar ideologische, politieke en organisatorische onafhankelijkheid. Haar onmiddellijke, praktische taak bestaat erin onder de bevolking haar programma openlijk te verspreiden en daarin de noodzaak van een socialistische verandering vandaag, actief voor te stellen en uit te leggen.

Het anti-imperialistisch, antimonopolistisch strijdfrent is de objectieve uitdrukking van een ruimere sociale basis en van de belangen van de grote meerderheid van de bevolking die lijdt onder de gevolgen van de daden van de MNO's en Griekenlands lidmaatschap van imperialistische organisaties. Het vertegenwoordigt de belangen van de arbeidersklasse, van de landarbeiders en van de stedelijke middenklasse. Het verdedigt de sociale bewegingen die strijden voor het behoud van hun democratische rechten en die zich verzetten tegen de antivolkse, oorlogszuchtige imperialistische plannen. Het verzamelt de werkers uit de culturele en de wetenschappelijke sector die strijd voeren tegen de subcultuur, de commercialisering en de manipulatie.

Dit front wordt tot stand gebracht door de strijd rond de belangrijkste problemen die de bevolking en het land aanbelangen. Dit betekent de politieke en ideologische confrontatie met de oligarchie van het land, met de veelvormige mechanismen van haar staat, en met de regeringen en de politieke krachten die haar belangen vertegenwoordigen en dienen. De kracht van het front schuilt in de leidende rol van de arbeidersklasse en haar partij, in de eenheid van actie en in de samenwerking met de brede lagen van de bevolking die het imperialisme en de monopolies bestrijden.

In zijn beginperiode gaat het front van start als een coalitie van hoofdzakelijk sociale krachten rond anti-imperialistische, antimonopolistische eisen en doelstellingen. Er zullen ook deelfrenten bestaan die verscheidene groepen van werkende mensen kunnen mobiliseren in een sterke eengemaakte volksbeweging. Hoe groter de organisatie en de politieke ervaring van de werkers en andere bevolkingslagen en hoe meer de klassenstrijd groeit, hoe meer mogelijkheden er zullen zijn voor het anti-imperialistisch en antimonopolistisch front om de politieke krachtsverhoudingen te veranderen.

De CPG tracht samen te werken met die politieke krachten, die de noodzaak aanvaarden van een confrontatie met het imperialisme en de internationale monopolies, en die de rechten van de werkende bevolking, de soevereiniteit en de onafhankelijkheid van het land verdedigen. Deze samenwerking kan tot uiting komen in gemeenschappelijke acties, allerlei samenwerkingsverbanden rond bepaalde specifieke problemen waarover een consensus is bereikt. De ervaringen van de gemeenschappelijke actie zullen duidelijk maken hoe ver en hoe grondig die samenwerking kan worden in andere anti-imperialistische, antimonopolistische doelstellingen en in welke mate zij kunnen uitmonden in politieke afspraken.

De CPG evalueert andere partijen niet alleen op basis van hun verklaringen, programma's en doelstellingen; zij kijkt ook naar de manier waarop zij de vitale belangen van de werkers verdedigen en hun strijd ondersteunen. Indien ze stabiel wil zijn, stuwing en politiek dynamisme teweegbrengen in het anti-imperialistisch, antimonopolistisch strijdfront, dan moet politieke samenwerking gebaseerd zijn op bestaande sociale processen en samenwerkingsverbanden, en zij moet het bondgenootschap tussen de maatschappelijke krachten ontwikkelen. Ze moet steunen op strijd en ze moet in de praktijk de macht van de volksbeweging erkennen. Ze moet de verdelings- en ondermijningstactieken van de heersende klasse en hun bondgenoten bestrijden.

Het front moet actief zijn op de werkvloer en in de woongebieden. Het zal binnendringen in sleutelsectoren om daar overwinningen te behalen en om tegenoffensieven van reactionairen en politieke tegenstanders af te slaan. Het zal trachten de strijdkrachten en de politiediensten te beïnvloeden om hun pogingen tot repressie te verzwakken en zo de strijdlust van het volk aan te wakkeren.

Doorheen de strijd en naarmate het antikapitalistisch karakter ervan verscherpt, zal het front de vorm aannemen van een revolutionair volksfront, georganiseerd vanuit de basis en van bovenuit, en zal het in staat zijn om bredere volksmassa's aan te zetten tot de strijd. Het zal kwalitatief hoger staan dan de massabewegingen en hun organisaties.

De organen van dit front zullen de hoofdkwartieren zijn van de strijd op elk niveau, zij zullen de organisatoren zijn van en de leiders in harde klassenconflicten. Ze zullen zich niet beperken tot het uitoefenen van druk op de burgerij en de andere burgerlijke instellingen. Ze zullen het volk mobiliseren om antivolkse beslissingen ongedaan te maken en niet voor de burgerij te buigen. In de strijd zullen ze nieuwe volksinstellingen oprichten die in conflict zullen komen met de bestaande organisaties die de dictatuur van de monopolies legitimeren. Ze zullen het volk opleiden en voorbereiden tot het gebruik van allerlei strijdvormen die vlug kunnen aangepast worden aan nieuwe omstandigheden. De leidende instellingen van het anti-imperialistisch, antimonopolistisch volksfront, de instellingen die het volk zal voortbrengen in het vuur van de klassenstrijd, zullen de embryo's zijn van de nieuwe politieke macht van de arbeidersklasse en haar bondgenoten.

Krachtlijnen van het programma en de doelstellingen van de strijd

De CPG zal een leidende rol spelen om er zeker van te zijn dat het front dat de strijd organiseert, de richting aangeeft en eisen formuleert op basis van een kaderprogramma met krachtlijnen en doelstellingen die gericht zijn tegen de belangrijkste opties van het monopoliekapitaal. Het is een programma dat kiest voor radicale veranderingen die de fundamenten van het kapitalistisch systeem zullen aantasten. Dit kan niet zomaar gelijk welk minimum programma zijn, noch om het even welk programma dat aan crisisbeheersing doet in het voordeel van het systeem. Het moet een weerspiegeling zijn van de rijpheid van de anti-imperialistische, antimonopolistische sociale krachten. Het

moet hun bondgenootschap verstevigen en verdiepen. Het moet het sociaal en politiek bewustzijn van de arbeidersklasse en andere werkers ontwikkelen. Het front zal beïnvloed worden door de omvang van de afspraken die er gemaakt worden tussen de verschillende krachten die er in alliantie met de CPG deel van uitmaken.

De krachtlijnen van het programma en de strijdobjectieven van het front hebben een interne samenhang en een zekere rangorde. Ze kunnen aangepast worden in de loop van de strijd naargelang de ontwikkelingen in het front en de krachtsverhoudingen op sociaal en politiek vlak. Ze zullen de organisatie van de strijd dienen om maatregelen te nemen en objectieven te formuleren met betrekking tot de vitale economische, de opvoedkundige en culturele noden van de werkende klasse en andere brede bevolkingslagen; de problemen van de werkloosheid en haar gevolgen; de verdediging en de uitdieping van verworvenheden en democratische rechten; de verdediging en de verbreding van de productiebasis van het land en zijn ontwikkelingsmogelijkheden; de nationale onafhankelijkheid en territoriale integriteit tegenover de nieuwe imperialistische wereldorde opeisen; een actieve bijdrage tot de strijd voor de vrede inhouden en gelijk welke soort van interventie in de regio en elders vrijdelen.

Hier volgen de belangrijkste krachtlijnen en doelstellingen van het basisprogramma:

- Terugtrekking uit de Europese Unie als basisvoorwaarde om het binnenlands potentieel van Griekenland te ontwikkelen voor een betere levensstandaard van de werkende mensen.
- Weigering om deel te nemen aan om gelijk welke imperialistische plannen of interventies. Gemeenschappelijke actie met andere bewegingen in de buurlanden voor een regionaal veiligheidssysteem in een ruime zuidelijke regio (de Balkan, het Middellandse Zeegebied, het Midden-Oosten). Terugtrekking uit het web van politieke en militaire afhankelijkheid van de VS, de Europese Unie en de NAVO. Terugtrekking uit de NAVO en de West-Europese Unie (WEU). Basissen en nucleaire wapens van de VS en de NAVO moeten weg uit Griekenland. Ontwikkeling van een gemeenschappelijke actie met andere volkeren en landen om de NAVO en andere militair-politieke organisaties te ontmantelen.
Een nationale defensiepolitiek die de veiligheid van Griekenland waarborgt en een anti-imperialistische oriëntatie geeft aan zijn internationale betrekkingen in de regio. Geen afstand van soevereine rechten aan imperialistische organisaties.
- Acties ontwikkelen die tot doel hebben de explosieve werkloosheid te bestrijden en het reële inkomen van de mensen te vrijwaren en te verhogen. Indexering van salarissen, pensioenen en vergoedingen. Strijd tegen het opleggen van nieuwe arbeidsverhoudingen. Vermindering van het aantal werkuren met volledig behoud van loon en sociale zekerheid voor de werkende mensen, zowel voor de Grieken als voor de buitenlandse arbeiders. Afschaffing van overuren en maatregelen tegen de discriminatie van vrouwen en jongeren. Ontwikkeling en gebruik van nieuwe technologieën voor het welzijn van de werkers.

Maatregelen voor meer hygiëne en veiligheid op de werkvloer. Instelling van arbeiders-

en volkscontrole.

Gelijk loon voor gelijk werk voor mannen en vrouwen, jongeren en buitenlanders.
Onbeperkte werklozensteun aan 80% van het minimumloon. Behoud van sociale rechten en recht op sociale zekerheid voor de werklozen.

Speciale bescherming voor mensen met speciale behoeften en voor de ouderen.

Verdediging van de rechten van de minderheden in het algemeen.

Democratische, antimonopolistische hervormingen van het belastingsstelsel in het voordeel van de brede volksmassa's. Strijd tegen belastingontduiking en -vrijstellingen van het grootkapitaal. Geen belastingen op basisgoederen en -diensten.

Prijscontroles aan de bron en maatregelen tegen woekerpraktijken. Lage prijzen voor basisconsumptiegoederen.

- Acties tegen maatregelen die de ontwikkeling van 's lands potentieel hypothekeren. Alle basisdiensten van sociale zekerheid en bijstand moeten openbaar blijven. Noodzaak en verdediging van openbare ondernemingen in strategische sectoren (research, technologie, transport, telecommunicatie, energie, banken, minerale rijkdommen). Zij mogen niet onder controle staan van de monopolies; invoering van substantiële controle door het parlement en het volk.
Strijd om de openbare gezondheidszorg te versterken, te verbeteren en te moderniseren met nadruk op preventie en ter voorkoming van arbeidsziekten. Ontwikkeling van een staatsindustrie voor farmaceutische producten, medisch materiaal en andere benodigdheden.
Strijd om de grote privé-firma's in de gezondheids- en welzijnssector te beperken en om ze uiteindelijk af te schaffen.
Acties tegen de commercialisering van de kennis. Openbaar, gratis en modern onderwijs, zonder onderscheid van klassen, ten dienste van het volk, om zijn sociale, humanistische en professionele behoeften op alle niveaus te voldoen.
- Afwijzing van de Gemeenschappelijke Landbouw Politiek en de GATT en de gevolgen van hun toepassing. Steun aan en ontwikkeling van landbouwcoöperatieven; een politiek om schulden te regelen. Steun voor het subsidiebeleid dat de landbouwproductie herstructureert in overeenstemming met het potentieel van het land. Maatregelen om het inkomen van de kleine en middelgrote boeren te verzekeren, verhoging van openbare en privé-investeringen voor infrastructuurprojecten. Een antimonopolistisch kader scheppen ten voordele van de lichte industrie en huisnijverheid, en de kleine en middelgrote ondernemingen. Aanmoediging van hun organisatie in coöperatieven.
- Strijd voor democratisering van de openbare administratie, de strijdkrachten, de politiediensten en het juridisch apparaat.
Vrijwaring van de vakbondsrechten in het leger en de veiligheidsdiensten.
Strijd om plaatselijke en provinciale administraties onafhankelijk te maken van de bureaucratie en de beslissingen van de Europese Unie en de centrale regering.
Maatregelen voor een democratische decentralisatie en de daarmee gepaard gaande financiering en substantiële bevoegdheden. Instelling van verkiezingen voor de drie staats-machten.

Scheiding van kerk en staat; respect voor het recht op religieuze overtuiging.
Sociale controle op alle vormen van informatie. Steun aan initiatieven van sociale organisaties en lokale besturen inzake informatie. Steun en kwalitatieve verbetering van de openbare televisie. Beperking en uiteindelijk afschaffing van de controle van het grootkapitaal in dit domein.

- Culturele actie om de sociale dimensie van de menselijke persoonlijkheid te verruimen en de levenskwaliteit van de werkers te verhogen. Overheidsprojecten voor culturele infrastructuur. Verdediging van de rechten van de werkende bevolking op het culturele vlak. Invoering van esthetische en artistieke opvoeding in het openbaar onderwijs.
- Tegen de commercialisering van de sport die niet mag aangewend worden als een middel om de mensen in verwarring te brengen en te manipuleren. Radicale hervorming en democratisering van het wettelijk kader zodat sportbeoefening een essentieel recht wordt voor de bevolking in het algemeen en vooral voor de jeugd. Doelstellingen zijn: de algehele ontwikkeling van de persoonlijkheid, de verbetering van de gezondheid en het nastreven van gezonde rivaliteit en vriendschap tussen de volkeren.
- Strijd voor de bescherming van het milieu. Streng en doeltreffende controles op de vervuilende industrieën. Gebruik van recycleerbare energiebronnen, stedelijke en ruimtelijke ordening op basis van respect en bescherming van het milieu. Strijd tegen de vervuiling van het zeewater en de vernietiging van de bossen.
- Maatregelen om de gelijkheid van vrouwen in het gezin, op de werkplaats en haar deelname aan het sociale, politieke en culturele leven te realiseren.
- Maatregelen ter bescherming van kinderen en adolescenten. Het recht van de jongeren op onderwijs, werk, culturele en intellectuele ontwikkeling, en op het creatief gebruik van hun vrije tijd, verzekeren. Gecoördineerde strijd tegen de sociale plaag van drugsverslaving met nadruk op preventie.

De anti-imperialistische, antimonopolistische strijd moet tezelfdertijd aansluiting zoeken met de regio en geheel Europa. Coördinatie van de strijd op internationaal vlak zal slagen kunnen toebrengen aan de centra van het imperialisme. Het zal de solidariteit versterken en de strijdlust aanwakkeren, het zal nieuwe krachten uit de arbeidersklasse en de volksbewegingen mobiliseren en aantrekken.

Het strijdfrent zal initiatieven ontwikkelen op internationaal niveau om samen te werken met andere nationale bewegingen. Het zal op zoek gaan naar gemeenschappelijke standpunten bij regeringen en internationale organisaties die de belangen verdedigen van de volkeren die zich onafhankelijk willen ontwikkelen. Het zal actief deelnemen aan internationale solidariteitsbewegingen. Het zal die volkeren steunen die het slachtoffer zijn van het imperialisme, interventies en plaatselijke oorlogen. Het zal de grootste mogelijke internationale steun zoeken, vooral bij kritieke situaties in een nationale crisis, wanneer het internationaal imperialisme zich zal haasten om de oligarchie van het land te steunen en aan de macht te houden als een pion van zijn belangen.

Het anti-imperialistisch, antimonopolistisch front en het probleem van de macht

In het front zullen er verschillende krachten aanwezig zijn volgens hun sociale positie en hun ideologische en politieke standpunten. Ze zullen de weerspiegeling zijn van verschillende tendensen inzake verwachtingen en objectieven van de anti-imperialistische, antimonopolistische strijd.

Het ontwikkeling van de socio-politieke confrontaties en klassenconflicten zal het probleem van de macht vooraan op de agenda plaatsen. De CPG zal haar actie zo voeren dat de anti-imperialistische, antimonopolistische strijd zich ontwikkelt en het antikapitalistisch bewustzijn van de arbeidersklasse en de bredere bevolkingslagen zal vergroten. De CPG spant zich voortdurend in om de mensen ervan te overtuigen dat het niet voldoende is dat de burgerlijke partijen en hun bondgenoten af zien van het regeren van de staat. De burgerlijke staat en haar apparaat moeten omver worden geworpen. Een nieuwe staat moet tot stand komen: zij kan niets anders zijn dan de socialistische volksmacht.

Wanneer de klassenstrijd en de acties van het volk intenser worden en het revolutionaire proces begonnen is, kan er reeds een regering ontstaan die het instrument is van de macht van het volk en die de goedkeuring en de instemming zullen wegdragen van het strijdende volk, en dat zonder algemene verkiezingen of parlementaire procedures. Deze regering zal identiek zijn aan, of hoogstens formeel gescheiden zijn, van de macht van de arbeidersklasse en haar bondgenoten.

Ten gevolge van de klassenstrijd en de tanende invloed van de burgerlijke partijen en hun bondgenoten zal een regering naar voren treden die zal kunnen steunen op anti-imperialistische, antimonopolistische krachten in het parlement zonder dat de voorwaarden vervuld zijn voor een revolutionaire overgang.

De uitvoering van regeringsmaatregelen om de lasten van het volk te verlichten, tegen het internationale kapitaal en tegen de Griekse afhankelijkheid van en deelname aan imperialistische organisaties, zal de mensen bijeenbrengen en hen overtuigen van de noodzaak te breken met het verleden.

De CPG zal door haar werk en in het algemeen door de mobilisatie van het volk streven naar zulke regering en zo bijdragen tot de start van het revolutionair proces. De periode waarin de regering al of niet zal tonen of ze vooruit wil, zal niet lang duren. De ervaring heeft ons geleerd dat die periode kort zal zijn. Indien de ontwikkeling niet positief verloopt, dan zal de regering vlug omvergeworpen worden door de reactie van de heersende klasse en door een imperialistische interventie. Maar deze omverwerping betekent daarom nog niet een totale ommekeer. Het kan een factor zijn die het volk beter doet inzien dat een radicale omverwerping van het kapitalistisch systeem noodzakelijk is.

De eenheid van de arbeidersklasse en het veroveren van haar leidende rol en die van de partij, de CPG, in het front, zullen in ieder geval beslissend zijn.

Onder leiding van de CPG, het meest militant en ervaren deel van de arbeidersklasse, zal het front in staat zijn om snel allerlei strijdvormen aan te wenden om het hoofd te kunnen bieden aan de reactie en de tegenoffensieven van de heersende klasse van het land. Op deze sleutelmomenten in de strijd, wanneer de breuk met het kapitalistisch systeem ter discussie zal staan, zullen er kampwisselingen en herschikkingen van politieke krachten plaatsvinden. De arbeidersklasse zal dan trachten om haar alliantie en haar banden met zoveel mogelijk anti-imperialistische en antimonopolistische krachten in stand te houden.

Om zoveel mogelijk krachten voor het socialisme te kunnen mobiliseren, moet de CPG vastberaden steun krijgen van alle kanten.

Ze moet onverbreekelijke banden smeden met de arbeidersklasse en de jeugd. Ze moet sterke organisaties oprichten in elk bedrijf, studie- en woonplaats, op elke plaats waar er jongeren en wetenschappers bijeenkomen, en ook overal op het platteland. Ze moet voortdurend haar ideologische en politieke eenheid versterken en haar voorhoederol kwalitatief verbeteren. De noodzakelijke voorwaarden voor de partij om deze objectieven te realiseren zijn de versterking van haar revolutionaire kenmerken als een nieuw type van partij en haar volgehouden verwerking van de marxistisch-leninistische theorie. De CPG moet het collectief uitwerken van haar politiek opvoeren, haar rangen vernieuwen en duizenden nieuwe kaders vormen, vrouwen en mannen, arbeiders en intellectuelen.

4. De opbouw van het socialisme

De opvatting van de CPG over de opbouw van het socialisme is gebaseerd op de marxistisch-leninistische theorie, verrijkt door de besluiten en debatten van onze Partij, en door de opbouw van het socialisme in de 20e eeuw. De opbouw van het socialisme is gebaseerd op algemene wetten die toepasbaar zijn in alle landen. Het uitgangspunt voor de overgang van de Griekse maatschappij naar het socialisme, het laagste niveau van het communisme, is de revolutionaire verovering van de macht door de arbeidersklasse in samenwerking met haar bondgenoten, de nationalisering van de voornaamste productiemiddelen en de socialistische planning van de economie.

De verworvenheden van de wetenschap en nieuwe technologieën zullen aangewend worden voor een algehele toename van de arbeidsproductiviteit en de sociale productie; zo komt er werkgelegenheid voor al wie kan werken. Een voortdurende verbetering van de levensomstandigheden en een verhoging van het sociaal en cultureel welzijn moeten nagestreefd worden. Dit gebeurt volgens het principe: ieder krijgt volgens de hoeveelheid en de kwaliteit van het werk dat hij presteert.

Een socialistische planning van de economie dient de allereerste wet van de opbouw van het socialisme: een productie, met als prikkel een ruimere en meer volledige voldoening van sociale noden, gebaseerd op de beste technieken en technologieën die gebruik maken van de verworvenheden van de moderne wetenschap. Onder het socialisme zullen de sociale verhoudingen radicaal veranderen.

Het socialisme zal schoon schip maken met de ernstige kwalen waarmee de werkers geconfronteerd werden onder het kapitalisme: werkloosheid, onderbezetting, terrorisme van bedrijfsleiders en staat, onveiligheid, onzekerheid over de toekomst, vernedering en misprijzen voor hun persoonlijkheid, verkrachting van hun rechten en vrijheden. Het socialisme verschaft de mogelijkheid om objectieve wetten en wetenschappelijke prognoses te gebruiken op een nauwgezette, planmatige manier en dit in het voordeel van de hele maatschappij.

Onafhankelijk van de vorm die hij zal aannemen, zal de socialistische staat, vanuit klassenstandpunt, de revolutionaire macht zijn van de arbeidersklasse, de dictatuur van het proletariaat.

De taken van de socialistische staat zullen er in bestaan de pogingen te verhinderen van het lokale kapitaal en de internationale reactie om het oude kapitalistische regime te herstellen. Hij moet ook een nieuwe maatschappij oprichten die gebaseerd is op de afschaffing van de uitbuiting van de mens door zijn medemens. Zijn functie zal er een zijn van organisatorisch, politiek, cultureel, opvoedkundig en militair leiderschap. De socialistische staat zal de uitdrukking zijn van een hogere vorm van democratie met als voornaamste kenmerk de actieve deelname van de arbeidersklasse en het volk om de belangrijkste problemen voor de opbouw van een socialistische maatschappij op te lossen en zijn macht en instrumenten te controleren.

De vorm die de revolutionaire arbeidersstaat in Griekenland zal aannemen, zal uitgemaakt worden door de revolutionaire strijd, door hevige klassenstrijd en in omstandigheden waarin het revolutionaire proces zich manifesteert en zal ontwikkelen. De geschiedenis van de klassenstrijd van de arbeiders- en boerenbeweging in Griekenland gedurende de nationale bevrijdingsstrijd en ook de geschiedenis van de socialistische revoluties, heeft verscheidene vormen van machtsuitoefening door het volk voortgebracht (sovjets, volksraden voor defensie, veiligheid en voedselbedeling, volksrechtbanken, enz.).

De socialistische republiek zal garant staan voor het bestaan van partijen die werken binnen het kader van het socialistisch systeem. Sociaal-politieke verenigingen, bijvoorbeeld radicale sociale bewegingen van vrouwen, jongeren en ecologen die politiek georiënteerd zijn, en die deelnemen aan het sociaal-politiek antikapitalistisch front gedurende de revolutionaire periode, zullen hun eigen belangrijke rol, gesteund door hun sociale basis, blijven spelen.

Sociale massaorganisaties en in de eerste plaats de vakbonden, zijn de instrumenten waarmee de arbeidersklasse de staat zal controleren en zichzelf zal beschermen tegen de gevaren van machtshonger, bureaucratie en afwijkingen van het algemeen belang.

Het democratisch centralisme is het fundamentele principe voor de opbouw en de functionering van de socialistische staat, voor de ontwikkeling van de socialistische republiek. De bedoeling is de werkende mensen permanent te betrekken in de uitoefening van de macht, in nauwe samenwerking met de steeds belangrijker wordende centrale administratie. De sociale organisatie zal steunen op de nieuwe productie- en distributieverhoudingen die dan zullen gebaseerd zijn op de sociale staatseigendom; dat slaat meer in het bijzonder op de industriële productiesectoren en moderne technologieën, op de ontwikkeling van de industrie voor consumptiegoederen, op de mijnbouw en de energieproductie, op de telecommunicatie en het transport, op de banken en op het gehele netwerk voor buitenlandse handel. De nieuwe socialistische economische verhoudingen zullen uitgebreid worden tot de belangrijkste handels- en commerciële netwerken, tot de belangrijke toeristische nijverheid, de scheepvaartmaatschappij, de massamedia, de dienstensector en de sociale zekerheid. Commerciële geheimen zullen worden afgeschaft.

Voor kinderen en ouderen komen er gratis onderwijs, gezondheidszorg, sociale zekerheid en alle sociale diensten. Kapitalistisch grootgrondbezit en dat van kloosters en kerken zal genationaliseerd worden. Ongelijke regionale ontwikkelingen zullen weggewerkt worden. De socialistische macht zal rekening houden met de groeiende moderne noden van de arbeidersklasse, vooral van die arbeiders die onder barre omstandigheden hebben moeten leven. Ze zal veel aandacht schenken aan de noden van de arme boeren en de middenklasse, evenals aan de speciale behoeften van jongeren, zuigelingen, kinderen, vrouwen en aan de noden en de vaardigheden van de werkende intelligentsia.

De socialistische staat zal de voorwaarden creëren die noodzakelijk zijn voor de ontwikkeling en de concentratie van kleine en middelgrote ondernemingen (zowel voor productie als voor diensten) door verschillende types van socialisering. Hij zal de vorming van coöperatieven aanmoedigen door verscheidene specifieke politieke maatregelen. De staat zal de actieve intelligentsia verlonen door een objectieve evaluatie van de sociale waarde van hun diensten. Hij zal ook een aanmoedigingspolitiek lanceren voor de geëmigreerde arbeiders en hen suggereren terug te keren indien ze wensen bij te dragen tot de opbouw van het socialisme.

De basis zal gelegd worden om de algemene levensstandaard en het culturele niveau te verhogen. De persoonlijke vrije tijd zal uitbreiden door de verminderde arbeidsduur en door de verhoogde arbeidsproductiviteit. De persoonlijke arbeid zal ontdaan worden van zware, eentonige lichamelijke inspanningen. Het analfabetisme zal bestreden worden. Het recht op privé-eigendom, verkregen door arbeid, zal erkend worden.

De materiële voorwaarden zullen geschapen worden voor de afschaffing, niet alleen van elke bron van klassenuitbuiting, maar ook van gelijk welke sociale onderdrukking. Het proces waardoor de uitbuiting van de mens door de mens totaal zal afgeschaft worden in Griekenland - en dat zeker beïnvloed zal worden door de internationale context - zal complex zijn: het Grieks kapitalisme zal vele problemen achterlaten voor de nieuwe maatschappij doordat het deel uitmaakte aan internationale imperialistische organisaties.

Deze problemen zullen aangepakt worden door de revolutionaire actie van de volksmassa's, door de socialisering van de productiemiddelen, de uitbreiding van socialistische verhoudingen tot de handel, de diensten en de kleine ondernemingen; de productiekrachten zullen alle mogelijkheden aanwenden om deze hindernissen uit de weg te ruimen.

Het belangrijkste terrein waarop de opbouw van het socialisme zal beoordeeld worden, is de planning van de productie en de verbetering van de socialistische productieverhoudingen voor een betere voldoening van de menselijke behoeften. Centraal hierin moet de aandacht gaan naar het gebruik van nieuwe wetenschappelijke en technologische innovaties die een zo breed mogelijke toepassing moeten kennen in de productie en de diensten zodat de productiekrachten zich verder kunnen ontwikkelen. Gepland en rationeel gebruik van materialen, financiering en arbeid zal overheersen. Staats- en arbeiderscontrole zullen strijden tegen woeker, smeergeldpraktijken en de zwarte markt.

De socialistische macht zal de invloed van de waardewet berekenen. Ze zal handelsbetrekkingen gebruiken in het kader van de geplande productie en de socialistische eigendom om de socialistische productieverhoudingen te verstevigen. In het begin van de opbouw van het socialisme kan een deel van het kapitaal, (niet-monopoliekapitaal echter), onder bepaalde omstandigheden en voorwaarden toegelaten worden.

Volgens de internationale omstandigheden en de situatie in de buurlanden van Griekenland, zullen er wederzijds voordelige betrekkingen worden aangeknoopt tussen Griekenland en andere staten. Dat zal dan vooral gebeuren met die staten die door hun ontwikkelingsniveau, de aard van hun problemen en hun onmiddellijke belangen zullen kunnen genieten van zulke wederzijds voordelige samenwerking.

Griekenland, dat op het kruispunt is gelegen van drie continenten, behoort tot dat geostrategische gebied waarin objectief gezien, er staten en volkeren zijn die onmiddellijk belang hebben bij het weerstand bieden aan de economische, politieke en militaire centra van het imperialisme.

De socialistische culturele politiek, zowel inzake onderwijs als cultuur, heeft tot doel mensen te ontwikkelen tot volledige persoonlijkheden. Het verbindt algemeen onderwijs met beroepsopleiding en wetenschappelijke specialisatie, en algemene culturele

ontwikkeling met de vorming van een socialistisch bewustzijn dat vooral tot uiting zal komen in de houding die men heeft tegenover het werk en de socialistische eigendom.

Door de revolutionaire verovering van de macht door de arbeidersklasse en haar bondgenoten, begint de overgang van het kapitalisme naar het socialisme. De klassenstrijd houdt hiermee niet op, maar de vormen waarin hij zich manifesteert, zullen veranderen. De overblijfselen en de gevolgen van het kapitalisme kunnen nog voor een relatief lange tijd aanwezig blijven, naargelang de specifieke omstandigheden in elk land. De overwinning van de socialistische revolutie kan deze resten niet automatisch verwijderen; dat zal in de loop van de strijd gebeuren, naargelang de binnenlandse situatie en de impact van de internationale ontwikkelingen. Zelfs na het leggen van de fundamenten van het socialisme en de afschaffing van kapitalistische eigendom zullen er toch nog objectieve omstandigheden blijven bestaan die oude conflicten zullen verscherpen en nieuwe conflicten zullen doen verschijnen. De ervaring van de opbouw van het socialisme in de 20e eeuw heeft duidelijk aangetoond dat het onderschatten van tegenstellingen kan leiden tot de ontwikkeling van ernstig verzet dat de socialistische structuur kan ondermijnen, contrarevolutionaire elementen versterken en zelfs het herstel van het kapitalisme kan meebrengen.

Het socialisme brengt een maatschappij tot stand waarvan geboorte en groei onlosmakelijk verbonden zijn met de leiding van de communistische partij, die de stuwende kracht is van de sociale vooruitgang. De voorhoederol van de partij ontwikkelt zich en wordt bevestigd en versterkt in de actie en het leven zelf. De belangrijkste vereiste is de dialectische verhouding tussen de partij die aan de macht is en de massa's, haar vitale band met de arbeidersklasse en de andere volksbewegingen. De opbouw van het socialisme is geen zaak van de revolutionaire voorhoede die de macht heeft, maar wel van de arbeidersklasse, van het hele volk.

Een beslissende rol zal gespeeld worden door de sociale samenstelling van de partij, haar bekwaamheid kaders uit de arbeidersklasse aan te trekken en het ontwikkelen van het theoretisch en ideologisch werk. De voorhoederol van de partij hangt ook af van haar vermogen om de revolutionaire theorie te ontwikkelen en te verrijken door volgehouden studie van theoretische en wetenschappelijke kwesties en door haar kunde om de ervaring voortspuitend uit de nieuwe problemen en contradicties te veralgemenen en op te lossen.

De bekwaamheid van het socialistisch systeem om zichzelf te beschermen, eindigt niet met de inspanningen om vooruitgang te boeken, de economie te ontwikkelen en zijn verdediging te organiseren. Het gaat verder met de inspanningen voor de ontwikkeling van de ideologische verdediging van de arbeidersklasse en de bevolking in het algemeen en door voortdurend de aandacht te vestigen op het feit dat het imperialisme zijn pogingen niet zal stopzetten om de nieuwe maatschappij te ondermijnen en omver te werpen.

Vooruitgang in de opbouw van het socialisme zal afhangen van de vorming van het nieuwe type van mens dat, onder ingewikkelde en ongunstige omstandigheden, een actieve en verantwoordelijke rol kan spelen in de opbouw van het socialisme en die door voortdurende waakzaamheid vlug kan reageren op de overtreding en miskenning van de socialistische principes.

De partij, als voorhoede van de arbeidersklasse, de klasse die het geheel van belangen van de socialistische maatschappij kan vertolken en verdedigen, vertegenwoordigt de belangen van het volk. Ze bevestigt haar voorhoede- en leidende rol door correct haar machtsuitoefening te combineren met het ideologisch leiderschap van de arbeidersklasse en de volksmassa's om zich zo te verzekeren van hun actieve deelname aan de opbouw en de leiding in sociale en politieke vraagstukken.

Het volk en de werkende mensen nemen deel aan en controleren de macht. Dit zijn echter geen spontane, noch gemakkelijke processen. Het socialisme zal niet opgebouwd worden in een maatschappij die slechts één klasse kent. De vitale band van de partijleiding met de werkende mensen en hun massaorganisaties zal afhangen van het behoud en de ontwikkeling van haar revolutionaire kenmerken en dit onder moeilijke en historisch verschillende omstandigheden.

De CPG zal zich concentreren op de ontwikkeling van initiatieven van het volk met werkgroepen en ervaren en gespecialiseerde kaders. Ze zal ook het levend, democratisch functioneren bevorderen van de lagere echelons van haar administratieve organen.

Ze zal systematisch, ideologisch en politiek werk ontwikkelen zodat de verhouding tussen de werkers en de socialistische eigendom er geen wordt van werkgever-werknemer. Arbeidsdiscipline en medeverantwoordelijkheid mag niet tot afstomping leiden, en zeker niet bij die arbeiders die hun enthousiasme opdeden in de eerste revolutionaire periode. De CPG zal waakzaam blijven om verschijnselen als machtmisbruik, discriminatie en privileges te voorkomen.

Negatieve gevolgen voor het socialistisch bewustzijn van de arbeidersklasse en het volk in het algemeen kunnen verminderd, verzacht en ongedaan gemaakt worden. Dit zal echter afhangen van het vermogen tot inschatten van de nieuwe verschijnselen en tegenstellingen die opduiken tijdens de opbouw van het socialisme, van de paraatheid, de waakzaamheid en de actie van de partij en de socialistische staat.

Democratie en collectieve leiding van de partij en een blijvende naleving van de principes en regels zijn belangrijke voorwaarden om haar te beschermen tegen afwijkingen en inbreuken.

Wanneer ze aan de macht is, moet de CPG haar oriëntatie en actie beveiligen door het collectieve en het democratisch leven binnen de partij te ontwikkelen, door de initiatieven

van de niet-partijorganisaties te bevorderen en te gebruiken en door een doeltreffende controle te verzekeren van de top naar de basis en, wat nog belangrijker is, van de basis naar de top. Ze moet kritiek en zelfkritiek over het werk van de kaders toepassen en wanneer hun daden niet constructief zijn, moet ze de moed hebben om hen te verwijderen.

De Partij moet korte metten maken met de kaders die de principes en de werkmethodes van de partij en de communistische moraal overtreden; dit is een probleem van het aller grootste belang, vooral voor die partijen die aan de macht zijn en die het socialisme opbouwen.

Ondanks de enorme moeilijkheden die we thans kennen, blijven wij communisten, optimist. De mensheid zal vooruitgaan. De arbeidersklasse zal haar lot in eigen handen nemen door gemeenschappelijke actie met de andere onderdrukte bevolkingslagen. Met deze zekerheid maakt de CPG haar programma openbaar, in de hoop dat haar ideeën een materiële kracht zullen worden voor een radicale sociale verandering. De opbouw van het socialisme zal het begin zijn van een nieuwe periode in de geschiedenis van Griekenland en zijn volk.

(Mei 1996)